

Arrest

nr. 174 391 van 9 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. KALIN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De tweede verzoekster en de eerste verzoeker, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, komen respectievelijk op 30 mei 2012 en 2 december 2012 België binnen en vragen op respectievelijk 31 mei 2012 en 3 december 2012 asiel aan. Op 18 januari 2016 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 166 617 van 27 april 2016 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 1 december 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna:

Vreemdelingenwet). Op 12 mei 2016 worden de verzoekende partijen gemachtigd tot een verblijf van meer dan één jaar.

1.3. Op 29 december 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.3.1. Nadat de aanvraag uit punt 1.3. op 23 januari 2015 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 13 februari 2015 ongegrond bevonden. Deze beslissing wordt op 13 april 2015 ingetrokken. Bij arrest nr. 147 375 van 8 juni 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3.2. Op 24 april 2015 wordt de aanvraag uit punt 1.3. opnieuw ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 172 970.

1.4. Op 27 januari 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues). Dit zijn de eerste en de tweede bestreden beslissing. De eerste bestreden beslissing, die op identieke motieven is gesteund als de tweede, is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 75, §2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer ⁽¹⁾, die verklaart te heten ⁽¹⁾,

(…)

Het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 18 januari 2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen ⁽¹⁾

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt er op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Te dezen blijkt uit de informatie overgemaakt door de verwerende partij dat de verzoekende partijen op 12 mei 2016 in het bezit werden gesteld van een A-kaart. Dit betekent dat de verzoekende partijen over een verblijfsrecht van bepaalde duur in België beschikken. De bevelen van eerdere datum kunnen derhalve geen uitwerking meer hebben.

Ter terechtzitting hierop gewezen en gevraagd naar het actueel belang bij huidige vordering, stelt de raadsvrouw van de verzoekende partijen dat de bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd, doch dat zij zich er ook in zou kunnen vinden indien de Raad zou vaststellen dat de bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer zijn verdwenen.

De bestreden beslissingen sorteren thans geen enkel gevolg meer aangezien de verzoekende partijen in het bezit zijn gesteld van een A-kaart, wat onverenigbaar is met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het afleveren van een dergelijke verblijfskaart houdt dan ook impliciet maar zeker de opheffing in van de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. De rechtsgevolgen van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 27 januari 2016 zijn volledig komen te vervallen.

De loutere omstandigheid dat een administratieve rechtshandeling, die geen uitwerking meer heeft, in het rechtsverkeer aanwezig blijft nu ze niet uitdrukkelijk is ingetrokken of opgeheven, verantwoordt evenwel op zich niet de nietigverklaring ervan door de Raad. Decisief is immers dat de beslissing de rechtstoestand van de verzoekende partijen nog beïnvloedt, hetgeen *in casu* niet blijkt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752). Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een belang bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen hebben (*cf.* RvS 30 oktober 2000, nr. 90.617).

De verzoekende partijen tonen geen belang meer aan bij huidige vordering.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN